

rende Bank skulde blive insolvent. Denne Risiko vil der dog sikkert kunne ses bort fra, idet den enkelte Kreditforening jo vil være ganske frit stillet i sin Bedømmelse af den Bankgaranti, som tilbydes, og det kan næppe anses for udelukket, — omend det efter Domstolens Praksis ikke er helt klart, — at der forefindes en Margin deri, at Kreditforeningen i givet Fald paa en Gang kan anmelde det fulde Garantibeløb i Bankens Likvidationsbo og derefter realisere Pantet samt anmelde Restfordringen i Debitors Konkursbo.

Indenrigsministeriet har forhandlet om Spørgsmaalet med Kreditforeningers staaende Fællesudvalg, indenfor hvilket Meningerne om Forslagets Hensigtsmæssighed er delt.

Da Indenrigsministeriet maa være af den Opfattelse, at Lovgivningen ikke bør være til Hinder for, at en Kreditforening, om den maatte ønske det, effektuerer Laan efter de anførte Retningslinjer, har man udarbejdet foranstaaende Lovforslag, der forudsætter Gennemførelse af en hermed stemmende Statutændring. Dette Forslag imødekommer de fremsatte Ønsker paa en Maade, der er i Overensstemmelse med Kreditforeningernes Traditioner og Kreditforeningssystemet.

Nærværende Lovforslag saavel som de Spørgsmaal, der knytter sig hertil, har været Genstand for indgaaende Drøftelser i det af Indenrigsministeriet nedsatte Udvalg til nærmere Overvejelse af Statens Stilling til Bygge- og Boligproblemerne, og Forslaget er tiltraadt af Udvalget.

Da Overgangen til denne Laanpraksis, selv om den kun anvendes i begænset Omfang, dog maa forudses i en Overgangstid

at kunne øve et Tryk paa Obligationsmarkedet, har Indenrigsministeriet om Sagen forhandlet med Nationalbanken. I Skrivelse af 2. December 1938 har Nationalbanken bl. a. udtalt følgende:

„Man er fra Nationalbankens Side klar over, at en forlods Udstedelse af Kreditforeningsobligationer som den paatænkte vil bevirke, at der i Perioder — og navnlig i det Øjeblik, Systemet etableres — maa forventes et ekstraordinært stort Udbud af Kreditforeningsobligationer. Tænker man sig Systemet etableret med Virkning fra 1. Januar 1939, vil der i Aaret 1939 ikke blot fremkomme Obligationer fra det Byggeri, der paa sædvanlig Maade afslutter sin Prioritering i dette Aar, men der vil desuden fremkomme et Udbud af forlods udstedte Obligationer fra den Del af Byggeriet, der paabegyndes i 1939, som vælger at gaa ind i den paatænkte ny Ordning. Lignende stærke Svingninger i Udbudet af Obligationer kan fremkomme senere, idet man maa gaa ud fra, at Ordningen faktisk vil virke som en Terminsbørs for Kreditforeningsobligationer, og man derfor maa forudsætte, at der vil blive stærke Svingninger med Hensyn til Bygherrernes Tilbøjelighed til at sælge hurtigt eller vente med Salget.

Selv om man ikke kan vide, hvor stor en Betydning saadanne Svingninger med ekstraordinære Udbud af Obligationer vil faa paa Obligationsmarkedet, er det dog givet, at det vil have en Tendens til at trykke Kurserne, men Nationalbanken vil, selv om dette i en Periode maatte betyde en ekstraordinær Tilvækst i Bankens Obligationsbeholdning, være villig til at bestræbe sig for at imødegaa denne Tendens.“